

Vi kan be!

»Vi behöver också bönen för att den förenar oss med varandra.«

”**D**et kan vi göra för rätt och för fred: vi kan be” – så sjunger vi i SvPs 591. Jag tror bönen är viktig nu, i en tid då halva befolkningen är förtvivlad över paradigmskiftet den nya regeringen vill genomföra, medan den andra halvan gläds åt att det ska bli ordning på Sverige.

Det är förstås en sanning med modifikation: de flesta bryr sig nog inte särskilt mycket. Men faktum kvarstår, vi lever i en tid då det finns en klyfta mellan olika verklighetsbilder, där de som står på den ena sidan inte kan förstå hur de på den andra sidan tänker. Och den klyftan går också genom vår kyrka.

Då behöver vi be. Vi behöver den kontemplativa bönen och meditationen för att nå stillhet i stormen, för att hämta andan, för att få kraft genom att vila i Gud. Vi behöver be om urskillning, så att vi förstår vad vi kan göra för rätt och fred, hur vi kan verka för det vi tror är rätt utan att i onödan öka konfliktnivån. Psalmens följande verser uppmanar oss också att ge, att stå emot allt ont och att ha ett hopp – också det måste vi göra, men vi behöver påminnas om att för oss i kyrkan börjar det i bönen.

Vi behöver också bönen för att den förenar oss med varandra. Psalmens första mening fortsätter ”och svara på vad andra ropar om och ber”. I Kyrkans förbön skulle vi kunna dela det som är angeläget för oss som individer, som gemenskap, som samhällsmedborgare. ”Skulle kunna” skriver jag, för detta gudstjänstmoment har vad som på konsultspråk kallas stor utvecklingspotential.

När jag deltagit i gudstjänster i England har jag ofta slagits av hur jordnära och lokalt förankrad förbönen är. Vi får veta att kyrkvärden Mrs Smith ska operera sitt knä, att söndagsskolan ska på utflykt och att det är intagning till högskolan nästa vecka. Och vi ber för att operationen ska gå bra, att solen ska lysa över utflykten och att församlingens unga ska komma in på de utbildningar de önskar.

I vår kyrkas gudstjänster ber vi ofta i allmänna ordalag och håller sedan upp en korg eller ask och ber att Gud ska höra de böner som står på lapparna däri. Men jag vill ju veta vad det står på lapparna! Jag vill veta vad jag ber för, vilka svårigheter (eller tacksägelseämnen) mina medmänniskor bär fram till Gud. Alla som tömt en förbönskorg vet att inte alla nedskrivna böner lämpar sig att läsa upp – men de allra flesta går att formulera om, och gör de inte det får de ligga kvar oomnämnda i korgen. Jag skulle också önska att diakonerna, när de leder förbönen, tydligt utgår från det de möter i sitt arbete (naturligtvis utan att enskildas integritet kränks). Då, när vi vet vad våra medmänniskor behöver, kan vi ”svara på” det i både bön och handling.

Jag skulle också önska att vi slutar be för ”de som...” – en formulering som antyder att de som har problem är några andra än vi som sitter i kyrkan. Alternativa formuleringar som använts är ”de av oss som...” eller ”när vi drabbas av...”. Så kan vi gestalta att vi är en gemenskap som delar livets villkor och vågar tala sant om dem.

Vi kan be. I det förenas vi också med bedjande människor från andra religiösa traditioner. Vare sig vi anser det önskvärt att be tillsammans med andra trosbekännare eller ej, så kan vi i vår bön vara medvetna om att bödens rum är stort, att kyrkan inte är ensam om att be, ge, stå emot ”allt ont som trampar ner och sprider skräck och hot” och ha ett hopp om att ”rättfärdigheten sol för alla ska gå upp”. Bönen vidgar vår värld.

Det är tid att be. För vår egen skull, för gemenskapens skull, för världens skull.

HELENE EGNELL